

Carlos H. Amado elder
a Hetvenektől

Krisztus, a Megváltó

A Megváltó áldozata áldást hozott mindenkire, Ádámtól, az első embertől kezdve a legutolsó emberi lényig.

Jézus Krisztus, Isten Fia, igen egyedülálló körülmények között született és halt meg. Szerény környezetben élt és nőtt fel, mindenféle anyagi javak nélkül. Saját magáról azt mondta: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajítani” (Lukács 9:58).

Jézust soha nem részesítették megtiszteltetésben, dicséretben, elismerésben vagy különleges bánásmódban kora világának politikai vagy vallási vezetői, és nem töltött be előljárói posztot sem a zsinagógákban.

Prédikációja egyszerű volt, és bár tömegek követték, az Ő szolgálata mindig az egyének megáldásáról szólt. Számátlan csodát vitt véghez azok között, akik elfogadták Őt Isten küldöttjeként.

Apostolait felruházta azzal a hatalommal, hogy csodákat műveljenek, és még Őnála is nagyobb dolgokat cselekedjenek (lásd János 14:12), a bűnök megbocsátásának kiváltságát azonban soha nem adta tovább nekik. Ellenségei méltatlankodni kezdtek, amikor azt hallották tőle, hogy „eredj el és többé ne vétezzél” (János 8:11), vagy hogy „megbocsáttattak néked a te bűneid” (Lukács 7:48). Ez a jog kizárólag Őt illette, mivel Ő Isten Fia, és mert Ő fizet majd meg azokért a bűnökért az engesztelés által.

Hatalma a halál felett

A halál feletti hatalma egy másik isteni tulajdonsága volt. A nagy Jairus, a zsinagóga feje, könyörgött neki, „hogymenjen be az ő házába; Mert vala néki egy egyetlen leánya, ...és az halálán volt” (Lukács 8:41–42). A Mester meghallotta könyörgését, ám miközben beszélgettek, Jairushoz odalépett az egyik szolgálója és azt mondta neki: „Meghalt a leányod; ne fáraszd a Mestert!” (Lukács 8:49). Miután Jézus belépett a házba, megkért mindenkit, hogy menjen ki, majd megfogta a lány kezét és azt mondta neki: „Kelj fel!” (Lukács 8:54).

Egy másik alkalommal, Nain városa felé tartva, egy temetési menetbe botlott, ahol egy özvegyasszonyt látott zokogni, aki egyetlen fiát gyászolta. Könyörülettelelve megérintette a koporsót, majd azt mondta: „Ifjú, néked mondom, kelj föl!” (Lukács 7:14). Az emberek pedig e csodát látva így kiáltottak fel: „Nagy próféta támadt mi köztünk; és... Isten megtekintette az ő népét” (Lukács 7:16). Ez a csoda már csak azért is említésre méltó volt, mert a szóban forgó ifjút már hivatalosan is halottnak nyilvánították, és éppen temetni készültek. Azzal, hogy két fiatal is visszahozott az életbe, az Ő halál feletti hatalma bizonyítást nyert, mely a hívőket ámulatba ejtette, a becsmerlőket pedig félelemmel töltötte el.

A legenyűgözőbb azonban a harmadik eset volt. Márta, Mária és Lázár testvérek voltak, Krisztus pedig gyakran meglátogatta őket. Amikor az emberek értesítették Őt, hogy Lázár beteg, Jézus még két napig időzött, mielőtt útnak indult volna a családjához. Mártát vigasztalva fivére halála után Jézus kategorikusan a biznyságát tette: „Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él” (János 11:25).

Amikor a Szabadító megkérte a gyászolókat, hogy gördítsék el a követ a sírbolt elől, Márta bátortalanul ezt súgta neki: „Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos” (János 11:39).

Jézus azonban szeretettelelve emlékeztette őt: „Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét?” (János 11:40). Majd miután ezt kimondta, hangosan így kiáltott:

„Lázár, ijő ki!

És kijőve a megholt” (János 11:43–44).

Miután Lázár négy napot töltött a sírban, Isten Fiának ellenségei olyan tagadhatatlan bizonyítékot láttak, melyet már nem hagyhattak figyelmen kívül, nem tudtak semmissé tenni vagy elferdíteni, majd pedig érzéketlenül és gyűlölködve „ama naptól azért azon tanakodának, hogy őt megöljék” (János 11:53).

Az új parancsolat

Később az élő Krisztus az apostolai-val együtt Jeruzsálemben ünnepelte az utolsó húsvétját, mely során bevezette az úrvacsora szertartását, és parancsolatba adta nekik, hogy őszinte szolgálat által szeressék egymást.

Szenvedése a Gecsemáné kertjében

Mindezek után az emberiség iránt érzett mindent felülmúló szeretetének kinyilvánításaként, és az Ő akaratának

feltétlen beteljesítéseként bátran és eltökélten nézett szembe a legmegviselőbb próbatétellel. A Gecsemáné kertjében a legfájdalmasabb kínokat szenvedte el teljes magányban, és minden pórusból vérzett. Teljes mértékben alávetve magát Atyja akaratának engesztelést végzett a mi bűneinkért, de magára vette a betegségeinket és gyengeségeinket is, hogy tudhassa, miként nyújtson nekünk segítséget (lásd Alma 7:11–13).

Adósai vagyunk Neki és Mennyei Atyánknak, mivel áldozata áldást hozott mindenkire, Ádámtól, az első embertől kezdve a legutolsó emberi lényig.

A Szabadító elítélése és keresztre feszítése

Amikor befejezte szenvedését a Gecsemáné kertjében, önként adta fel magát az Őt becsmérőeknek. Miután az egyik szolgatársa elárulta, rövid idő alatt igazságtalanul és törvénytelenül elítélték egy tisztességtelen tárgyalás során. Még aznap éjjel istenkáromlónak nyilvánították és halálra ítélték. Gyűlöletük és bosszúvágyuk közepette – mivel Krisztus kijelentette nekik, hogy Ő Isten Fia – az ellenségei egy fondorlatos terv részeként Pilátus elé citálták, hogy elítélje Őt. Ekkor a vádat istenkáromlásról lázításra módosították, hogy

a halálbüntetés módja a keresztre feszítés legyen.

A rómaiak közötti kárhóztatása még ennél is kegyetlenebb volt: a lelki királysága miatti kigúnyolása, a töviskoronával való megalázó megkoronázása, a fájdalmas megkorbácsolása, valamint a nyilvános keresztre feszítése alatti hosszas szenvedése mind világos figyelmeztetésként szolgált minden ember számára, aki az Ő tanítványának merete vallani magát.

A Szabadító rendkívüli önuralmat tanúsított szenvedésének minden pillanatában. Mindig mások megáldására gondolt; kedvesen és gyengédséggel kérlelte Jánost, hogy viselje gondját

édesanyjának, Máriának. Kérte Mennyei Atyját, hogy bocsásson meg azoknak a katonáknak, akik a keresztre szegezték Őt. Mivel földi szolgálatát ezzel befejezte, Istennek ajánlotta a lelkét, majd utolsó leheletét vette. Krisztus fizikai testét azután egy sírboltba helyezték, és három napig ott is maradt.

A Megváltó munkája a halottak között

Míg a tanítványai szomorúan, csüggedten és kétségek közt gyászolták, Szabadítónk az Atyja dicsőséges tervének egy másik szakaszában új módon terjesztette ki a szolgálatát. A rövid három nap alatt fáradhatatlanul munkálkodott, hogy megszervezze a szabadtás munkáját a halottak között. Azok a napok talán a legreményteljesebb napokká váltak Isten egész családjá

számára. Látogatása során megszervezte azt, hogy az Őt követők elvigyék a megváltás örömhírét azoknak is, akik az életben nem ismerhették meg a dicsőséges tervet, vagy elutasították azt. Így lehetőségük lett megszabadulni a fogságból, és megváltásban részesülni az élők és a holtak Istenétől (lásd T&Sz 138:19, 30–31).

A feltámadás zsengeje

A lélekvilágban végzett munkája befejeztével aztán visszatért a földre, hogy az örökkévalóságra egyesítse lelkét a fizikai testével. Annak ellenére azonban, hogy hitelt érdemlően kinyilvánította a halál feletti hatalmát, az általa az életbe visszahozott emberekről szóló szentírásbeli feljegyzések is azt mutatták, hogy ezek az emberek

csupán egy olyan életbe tértek vissza, mely ugyan csodás módon meghosszabbodott számukra, ám idővel mégis halállal végződik.

Krisztus volt az első, aki úgy támadt fel, hogy soha többé meg nem hal, és aki így mindörökké egy örökkévaló és tökéletes testtel rendelkezik. Feltámadott állapotában megjelent Máriának, aki mihelyt felismerte Őt, hódolattal borult Elébe. Megváltónk végtelen gyengédséggel figyelmeztette az asszonyt az új és dicsőséges állapotára: „Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz” (János 20:17) – további tanúságot szolgáltatva arról, hogy a lélekvilágban végzett szolgálata valós és teljes volt. Akkor aztán egyértelműen megerősítette feltámadásának valóságát, mikor ezt mondta: „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez” (János 20:17). Miután elment az Atyjához, újra visszatért, és megjelent az apostolainak. „[M]egmutatá nékik a kezeit és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat” (János 20:20).

A Megváltó vissza fog térni

Bizonyágomat teszem arról, hogy Krisztus vissza fog térni, méghozzá az első eljövételéhez képest nagyon is más módon. Hatalommal és dicsőséggel fog eljönni az összes igaz és hithű szenttel együtt. Királyok Királyaként és urak Uraként, a Békesség Fejedelmeként, a megígért Messiásként, Szabadítóként és Megváltóként fog eljönni, hogy ítélkezzen az élők és a holtak felett. Teljes szívemből szeretem és szolgálom Őt, és azért imádkozom, hogy örömmel és elkötelezettséggel végezzük szolgálatunkat, és hogy mindvégig hűek maradjunk Őhöz. Az Ő nevében, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

